

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Z. K.**, zast. JUDr. Petrem Novákem, advokátem se sídlem Palachova 14, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2007, čj. OAM-464/LE-05-P13-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2008, č. j. 28 Az 69/2007 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky JUDr. Petru Novákovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2007, čj. OAM-464/LE-05-P13-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud přisvědčil správnímu orgánu, že stěžovatelka nesplňuje podmínky udělení azylu. Soud se zabýval tvrzením stěžovatelky o neposkytnutí adekvátní lékařské péče při porodu dítěte či o problémech s umístěním jejích dětí do školky, přičemž

zdůraznil, že se s žádostí o pomoc neobrátila na příslušné orgány v zemi původu. Na základě shromážděných informací pak dospěl k závěru, že problémy stěžovatelky mohly být zapříčiněny pouze excesy místních orgánů či osob, nikoli cílenou politikou státu. Soud má dále za to, že požadavek na registraci náboženských skupin nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Dále se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že krajský soud nesprávně aplikoval hmotné právo na uplatněné důvody pro udělení azylu. Podle stěžovatelky z provedených důkazů vyplývá, že byla v Kazašské republice příznivcem tzv. čistého islámu a byla zde proto šikanována ze strany policie a Výboru národní bezpečnosti. Stěžovatelka se nyní obává, že by byla v případě návratu do vlasti uvězněna pro svoji víru. Především však důvody svého odchodu a tedy žádosti o udělení azylu odvozuje od problémů svého manžela. Stěžovatelka má za to, že prokázala, že ona a především její manžel byli ze strany Policie Kazašské republiky a KNB opakovaně vystavováni ponižujícím zacházením ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je přesvědčena, že lékaři v roce 1999 zanedbali svoji povinnost z důvodu její víry a její dítě proto zemřelo. Ve školce jí dali najevo, že děti Vahabistů nepřijmou. Připustila, že podle svého oblékání mohla být za Vahabistu považována. Stěžovatelka dále zpochybnila věrohodnost informací o situaci v Kazachstánu, z nichž krajský soud vycházel. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 9. 4. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz. K otázce zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významu zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 264/2005 - 68, www.nssoud.cz; k důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, pak např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. září 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu